

jeg ikke mest Vægt paa, at det ikke bliver et særligt Departement under Landbrugsministeriet, der faar Styrelsen af hele dette Væsen, vi her forhandle om. Jeg mener, at den Ordning, der træffes, meget vel kan blive tilfredsstillende, uden at dette sker. Paa den anden Side skulde jeg ikke have gjort nogen særlig Indvending imod, at man havde faaet et særligt Departement, men det turde være, at det hele saa vilde være blevet noget bekosteligere. Naar jeg ikke lægger Vægt paa, at det ikke bliver et selvstændigt Departement, men bliver en Afdeling af Landbrugsministeriet under den allerede eksisterende Departementschef, er det ogsaa ud fra en Betragtning, som har været oppe paa Rigsdagen for mange Aar tilbage, nemlig den, at det politisk talt var ret hensigtsmæssigt, at der i hvert Ministerium var en enkelt Mand, der stod den paagældende Minister nærmest. Saaledes er Forholdet jo nu i de militære Ministerier, og det vilde være ret hensigtsmæssigt, tror jeg, om det kunde være saadan ogsaa i andre Ministerier. Paa en vis Maade vil det jo blive saaledes ogsaa i Landbrugsministeriet, dersom dette Lovforslag gennemføres, idet det da kun er en enkelt Departementschef, som er den, der maa antages at staa Ministeren nærmest. Men den Side af Sagen skal jeg ikke opholde mig nærmere ved.

Men hvad der mere har gjort mig tvivlende overfor det foreliggende Lovforslag, er de to Skovridere, man agter at ansætte i Direktoratet, og den Stilling, man agter at give disse. Jeg ser nu meget vel, at om end det hedder sig, at de skulle ansættes for et Tidsrum af indtil 5 Aar ad Gangen, saa udelukker dette ikke, at de to, der en Gang have fundet Ansættelse, kunne vedblive at indtage denne Stilling, saa længe som Forholdene gøre det muligt, idet de kunne blive Genstand, om jeg maa udtrykke det saaledes, for Genvalg. Denne Omstændighed forsoner mig noget med, at det, hvis det ikke havde været Tilfældet, vilde have været en ret besynderlig Ordning, at man for et kort Tidsrum ansatte de to Mænd i Ministeriet; thi selv om det efter Loven er den ansatte Direktør, der skal være den egentlig kontrolerende, maa det antages, at den Kontrol, der bliver at udøve over samtlige Landets Skovdistrikter, vil blive saa omfattende, at den enkelte Direktør, der staar i Spidsen, ikke vil kunne evne at udføre hele den Kontrol, det vil blive baade hensigtsmæssigt og

nødvendigt at udføre, en ikke ringe Del af denne Kontrol maa tilfalde de to Mænd, han har faaet ansat under sig i Direktoratet. Men bliver det saaledes, at de ogsaa skulle være delagtige i Udøvelsen af denne Kontrol, vil det være ret ejendommeligt, at en Skovrider faar denne Plads i den øverste Administration med en ringere Anciennitet end en større eller mindre Del af Landets øvrige Skovridere, og at han saa, naar han en Tid har været kontrolerende og kontrolleret dem, der ere ældre i Tjenesten, atter gaar ud og bliver Skovrider og saaledes bliver underordnet andre maaske yngre Skovridere, som afløse ham paa denne Plads som tjenstgørende i Skovbrugsdirektoratet. Denne Ordning, synes jeg, vil være utilfredsstillende. Men jeg ser meget vel, at man ad administrativ Vej kan komme bort fra dette ved at lade dem, der en Gang ere blevne ansatte, blive siddende. Spørgsmaalet bliver da, om den Løn, de faa paa disse Pladser, er tilfredsstillende for dem. Jeg ser, at de skulle lønnes med 4,000 Kr. plus et Opholdstillæg paa 500 Kr., og at de i denne Stilling medbringe de Alderstillæg, de maatte have erhvervet, naar de have tjent som Skovridere ude i Distrikterne. Hvorvidt dette kan blive tilfredsstillende, tør jeg ikke udtale mig med Bestemthed om. Jeg nærer nogen Tvivl i saa Henseende, men jeg skal allerede paa dette Tidspunkt bemærke, at da man oppe i det andet Ting har antaget, og, saa vidt jeg skønner, ogsaa med Tilslutning fra den ærede Minister, at denne Ordning maa betragtes som værende af en vis foreløbig Karakter, maa man snart komme til en Revision og en yderligere Udførelse af Lovgivningen end den, vi opnaa i dette Øjeblik. Ogsaa den Omstændighed, at der ikke skal gaa for lang Tid, inden vi komme til en Revision, gør, at jeg mener, at man bør give Sagen sin foreløbige Tilslutning.

Det vil maaske ogsaa have sin Betydning, at der kan vindes nogle Erfaringer med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Ordning ogsaa i andre Henseender er fyldestgørende eller ikke. I den Kommission, der har været nedsat, har det vist sig — det er fremdraget ved alle mulige Lejligheder —, at man ikke kunde blive enig. Det er endogsaa blevet sagt fra nogle Sider, at den var sammensat paa en saadan Maade, at Vilkaarene for, at den skulde kunne blive enig, ikke have været til Stede. Herom skal jeg ikke udtale mig yderligere. Det er ikke altid givet, at det